

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Syntagma Iuris || Vniversi, Atqve Legvm || Pene Omnivm
Gentivm, Et || Rervm Pvblicarvm Præcipvarvm,||**

Grégoire, Pierre

Francofurti ad Mœnum, M.D.XCIX.

VD16 VD16 G 2999

5 de Successione Liberorum legitimorum tantum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97739](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97739)

lōm Pulcrum, ad illam & eius posterōs peruenire iure ordinariæ successione, non considerata lege Salica, & principum maiorum præscripta & inueterata ab omni æuo consuetudine, quæ haberet etiam siue lege expressa vim inuolabilem. Neque ad rem faceret contentio intra in matrimonio contracto, inter Cathariam Caroli VI. regis Francogalliæ filiam, & Henricum V. Anglorum regem, qua cautum erat, vt scribit Ganguinus in Carolo VII. ex præscriptione pactorum factorum a Philippo Burgundo: vt si superstitis Henrico vita decederet Carolus VI. Francia regnum Henricus adiret: si contra, idem quod Henricus præcederet, & ex Henrico virilis proles superstitis esset Carolo deficiente, Henrici filius Francia principatum haberet. De hoc scribit etiam Paulus Æmilius, in Carolo. 6. lib. 10. Hist. In Tricassibus Catharina filia Caroli VI. qui nec sus nec regni, nec mentis potens foret, nihil distrectante, nubit Henrico his legibus, vt rex gener, si foret regis superstitis foret, liberius ex Catharina procreati, in regnum Francia succederent. Interea rem Franciam administraret Anglus gener, rectorque Francia diceretur. Et hæc pactioes factæ sunt nulla facta mentione Caroli septimi, qui filius erat tunc Carolo 6. natus, & rex designatus vt Delphinus. Quare & multiplici ratione ipsæ improbare sunt, & quod non sane mentis factæ sint, & dictante hoste, & contra regali legem, & quod sit id contra naturæ communis & iuris etiam ciuilibus regulas, vt filius non ingratius exheres sit, quod vt sine procerum consilio, & sine causa Delphinus regno priuaret, regnumq; in alios quam legitimos successores transferatur.

11 ¶ Quamobrem optime sibi consuluerunt Angli, quādo post multas clades, anticipetque victorias, tandem anno Domini millesimo quingentesimo decimo quarto, nubente Maria forore regis Angliæ, Ludouico XII. Francorum regi remiserunt regius, quod putabant sibi in regno Gallorum competere, idque ex consensu & consilio Anglorum. ¶ Ex quibus constat, in Gallia non esse commissa, ex iure suo, mulierib; rerampub. gubernacula nec sceptrum. Quamuis in regno Nauaræ, Apulix, Amazonum, & alibi, diuersum ius seruatum sit, quodq; seruandum ex more maiorum est. Vnusquisq; enim in suo sensu abundat. Suntque rationes locis quibusdam singulares, quæ seruari ita suadent. Quamuis ubique notum sit quod dicebat Menander:

Εὐχὴ τῶν ἀνδρῶν εἰς ἀπέριτον, ἰδὲ ἐστὶν, Κατὰ νόμον οἰκίας εἶναι τὸν υἱὸν ἀστυλῆ.

Plato, lib. 11. de legib. filix, quæ viro est desponsata, nihil vult a patre relinquere. Et lege 12. tab. virgo Vestalis, neque heres est cuiquam intestato, neque huic intestatæ quisquam, Gell. lib. 1. c. 12.

De Successione liberorum Legitimorum tantum.

CAP. 5.

- 1 Adoptati & arrogati succedunt patribus adoptiuis & naturalibus etiam ab intestato, & 2.
- 3 Spirituales filii quid consequantur ex successione intestatorum parentum spiritualium, & pater quæ tenetur filio prestare.

1 Ex hoc vocat adoptatus & arrogatus ad portionem & successiōnem patris adoptantis vel arrogantis, l. si arrogator, de adopt. P. Et ideo adoptati succedunt patri adoptanti ab intestato, §. sed ea omnia, de here. que ab int. d. fer. apud Instm. l. cum in adoptiuis, §. sed ne, de adoptio. P. Neque tamen ideo minus succedunt patribus naturalibus & legitimis, cum semper iura naturalia conferunt, d. l. cum in adoptiuis. Atq; ita iure codicis adoptiuis succedit tantum vna cum liberis naturalibus & legitimis ante vel post genitis patri adoptiuo, l. sito parens, §. de suis & legi. li. C. dum modo tempore mortis patris adoptiui, in eius inueniatur potestate, scilicet modo ne sit emancipatus: nō aliter, d. l. cum in adoptiuis, §. sed ne articulum, vers. sed si quidem, in si. Adoptio enim non ius sanguinis, sed ius agnationis adfert, Pau. in l. qui in adoptionem, 23. de adopt. P. §. sunt autem agnati, vers. per adoptionem, de legi. agnat. success. apud Instm. quamuis in arrogato omnia iura patris adoptiui remaneant intacta, d. l. cum in adoptiuis, §. fin. succedatque non tantum patri, sed etiam eius agnatis, & illi succedunt, l. 2. §. parui autem referunt, de suis & legi. P. §. per adoptionem, de legi. agnat. success. cum autem impubes, de adopt. apud Instm. dum modo non sit emancipatus tempore mortis eius, cui succedit, d. l. pen. §. fin. autem de adoptio. C. Nisi iure Pandectarum dicamus in eius successione intestati impuberis officere agnatis, & patriarrogatoris cautionē de restituendis proximis eius bonis, iuxta

l. non enim aliter, de adopt. in P. ¶ Legitimi filii spirituales, quos sacramenta anadochis seu patrib; iustalib; in baptismo ex lege coniungunt, nihil petunt temporale in successione spiritualium patrum, Bal. in auth. nisi rogati, ad S. C. rebel. C. sed spirituale. Res enim indiget eo alimēto & cibo quo generata est, nempe spirituali. Qualis autem sit ille cibus, ex D. Augustino relatu est, in ea. vos ante omnia, de consecra. dist. 4. Sunt enim duo, quæ filiis naturalibus & legitimis debentur, quia duplici cura patribus vincuntur, corporis, & animi: vnum alimenta corporis, l. necare, & l. si quis a liberis & 10. tit. de lib. agnos. P. l. vini. & §. iaceat & sileat, de rer. vxo. aff. C. l. fin. §. ipsum autem filium, de bon. qua. li. C. & pro illis ex voto c. romuni paternam successio bonorum, l. cum ratio, de bon. damn. l. scripto unde li. P. l. nam & si parentibus, de inest. testa. P. quæ plene corporalia sunt, l. cum heredes de acquir. her. P. Aliud institutio seu doctrina vel erudito, ca. sicut is, §. necasse, 47. distm. quia nō alia maxime ratione patribus Deus singulari iure commendasse videtur filios, quam vt probos & bonos reip. conferunt & relinquant: pro illorum sceleribus ex incuria admonitionis & castigationis commissis, coram Deo responsuri, l. licet Heli, de sim. 1. Regi. c. 2. d. ca. sicut, 13. Spirituales portio filii præcipue, & veluti in suffragium parentum naturalium ratione institutionis & doctrinæ fidei, patribus spiritualibus committuntur.

De Successione filiorum Naturalium tantum, & Spuriorum. Cap. 6.

- 1 Naturales tantum filii qui, & quomodo ab intestato patri succedebant: & quibus hodie illi inter Christianos similes, & quare. num. 2.
- 3 Spuriis non succedunt ab intestato patribus.
- 4 Spuriis turpes, parentibusq; dedecori, non sunt de eorum agnatione, non ferunt iure arma domus, & nu. 5.
- 6 Baculus interiectus insignibus seu armis domus quid significet.
- 7 Nobiles & degeneres unde facti.
- 8 Nomen bonum melius diuisis multis.
- 9 Spuriis in Gallia non succedunt patribus eorumq; agnatis, nec sunt liberorum nomine comprehendendi.
- 10 Nobis seu spuriis in quantum Athenis succedebat intestato.

Permittebatur olim apud Romanos concubinatus eius mulieris quam quis poterat nulla lege prohibente sibi coniungere vxorem, quamque habebat indubitate affectu sibi coniunctam, vt alibi in personis docui, vide l. 1. C. de natur. li. l. 1. & 2. & tot. tit. de concu. P. l. 1. C. de adopt. Et ideo filii, qui inde nati erant succedebant in aliquo, ex testamento, & ab intestato cum deficiebat patri soboles ciuilib; id est, cum non supererat filii naturales & legitimi, aut coniunx legitima, in duas patetnæ substantiæ vncias: vt matri etiam inter eos, si superuenisset virilis portio daretur. Et si legitimi & naturales essent, patci tantum ab aliis illis statum est, auth. licet, C. de natu. lib. §. si vero filios, & §. fin. quib. mod. nat. eff. iur. Veruntamen ii nunquam proximis vel cognatis patrum naturalium succedebant, §. filium vero, eod. ¶ Hodie inter Christianos hæc superflua tractatio est, cum omnis concubitus præterquam vxoris legitime interdictus & damnatus sit, tanquam firmitate improba, l. ad Cor. 7. ibi. vnusquisq; ob fornicationem, &c. Proinde naturales inter spurios hodie numerantur. Et quæ dicuntur de spuriis seu bastardis, eadem censentur de naturalib; dicta, si Christiane loquamur. ¶ Itaque fabulose dico succedere ab intestato non posse patribus naturalibus tantum, siue soli sint, siue filii naturales & legitimi super sint, d. auth. licet, in fin. de natu. li. C. l. 1. C. eo. §. natura quidem, qui. me. nat. eff. iur. colla. 7. c. cum in hibitio, §. 1. de cland. despons. patrem enim certum cui succedat non habent, seu demonstrare non possunt, vel honeste nō demonstrant, §. vulgo quæditos, de success. cognato. §. si aduersus ea. de nupt. apud Instm. l. vulgo concepti, de sta. homi. Ex quibus mihi verior videtur sententia, vt nec illi bastardi, qui dicuntur aduozes, quia honeste sunt asserti filii, nec patres honeste demonstrantur, non possunt iure succedere: etiam si sit consuetudo contraria, quæ corruptela potius & male exempli dicenda est, c. cum haberet, de eo qui dux. in matri. quam prius, &c. c. fin. de consue. Neque me temeratur ab hac sententia Bartolus, qui contrarium sentit, in l. hereditibus, §. 1. ad Trebell. nec illi, qui dicunt ita iudicatum, Pap. lib. 21. Rapod. arest. titu. 3. arc. 1. Nam mihi in hac causa suspectus est Bartolus, qui se eius generis fatetur, Bart. in l. si quidam cum filium, de verborum obligat. Et legibus, non iudicatis exemplis disputanda veritas est, l. non exemplis, de senten. & interloc. omn. iudic. C. Et si quando princeps vel Senatus sine exemplo cupiam subuenit, id non est